

רעפ 43686-03-25 - דוד מזרחי נ' מדינת ישראל

רע"פ 43686-03-25 - דוד מזרחי נ' מדינת ישראלעליון

רע"פ 43686-03-25

דוד מזרחי

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[26.03.2025]

כבוד השופט יוסף אלרון

בקשת רשות ערעור על פסק דינו והחלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד ב-עפמ"ק 33062-12-24 מימים

20.2.2025 ו-23.2.2025 שניתנו על ידי השופטת כ' בן אליעזר; בקשה מיום 18.3.2025

החלטה

לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופטת כ' בן אליעזר) ב-עפמ"ק

33062-12-24 מיום 20.2.2025, בגדרו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום

בפתח תקווה (השופט א' סלטו) ב-ח"נ 47243-03-24 מיום 29.10.2024.

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום משביקש להישפט לאחר קבלת הודעת תשלום קנס. בכתב האישום, יוחסה למבקש

עבירה של חניית רכב במקום בו החניה אסורה לפי סעיף 5(א)(2) לחוק העזר לראש העין (העמדת רכב וחנייתו),

התשנ"ח-1998. זאת, מאחר שהחנה את רכבו במקום המיועד לצרכי פריקה וטעינה.

2. במסגרת ההליכים עד כה, המבקש לא חלק על כך שהחנה במקום החניה שתואר בכתב האישום. אולם טען, בין

היתר, כי החנה בהתאם לדין, משעשה כן לצורך פריקת קורקינט חשמלי שהביא לתיקון בחנות סמוכה. בהמשך לכך,

ומאחר שהעבירה שיוחסה למבקש היא עבירת אחריות קפידה, בית משפט השלום קבע כי הנטל להוכיח שהחנה כחוק

- מוטל על המבקש. נקבע, כי המבקש לא עמד בנטל זה, משלא הציג כל ראיה התומכת בדבריו, ולנוכח הגרסה

הכבושה שנמסרה על ידו. משכך, המבקש הורשע בעבירה שיוחסה לו, ונגזר עליו קנס בסך 1,000 ש"ח, תוך שבית

משפט השלום התחשב במצבו הכלכלי.

- ערעור המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה. לעניין הכרעת הדין, נקבע כי אין מקום להתערב בממצאי העובדה שקבעה הערכאה הדיונית; וכי אף אם הייתה מתקבלת גרסת המבקש - לא היה בה כדי להוביל לזיכויו. זאת, בין היתר, לנוכח האופן שבו הפסיקה פירשה את איסור החניה לצרכי פריקה וטעינה. לעניין גזר הדין, נקבע כי בהתחשב בכך שהעונש שהוטל על המבקש נמצא ברף התחתון של מתחם הענישה, הרי שאין נסיבות המצדיקות הקלה נוספת.
3. בבקשה שלפניי המבקש, שאינו מיוצג, שב ומשיג על קביעות הערכאות קמא. בין היתר, טוען כי המשיבה לא הוכיחה שהחנה את רכבו שלא לצרכי פריקה וטעינה; די היה בראיות שהציג לשם הוכחת צרכו בפריקת הקורקינט החשמלי; וכי הגרסה שמסר אינה כבושה.
4. דין הבקשה להידחות. טענותיו של המבקש ממוקדות רובן ככולן בעניינו הפרטני, ואין בהן כדי לעורר סוגיה עקרונית כלשהי. מעבר לכך, השגותיו מופנות במידה רבה כלפי ממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי בית משפט השלום, ונדחו בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. אלא שכלל ידוע הוא, כי אין זו מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאים מסוג זה, על אחת כמה וכמה כשמדובר ב"גלגול שלישי" (רע"פ 68154-02-25 אגבאריה נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (10.3.2025)). בנסיבות אלה, איני מוצא מקום להתערב בקביעותיהן של הערכאות קמא לעניין הרשעת המבקש.
5. כך הם פני הדברים גם ביחס לעונש שנגזר על המבקש. בית משפט השלום שקלל את נסיבותיו האישיות, לרבות קשייו הכלכליים, בטרם קבע את שיעור הקנס שיוטל עליו. בית המשפט המחוזי מצא כי העונש שנגזר הולם את מכלול הנסיבות הצריכות לעניין, ואיני סבור כי יש הצדקה לסטות מקביעה זו. זאת, בייחוד בהתחשב בכלל לפיו ערכאת הערעור לא תתערב בעונש שגזרה הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים, לא כל שכן במסגרת "גלגול שלישי" (רע"פ 62352-02-25 דדון נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (26.2.2025)).
- לנוכח כל האמור, הבקשה אינה מעוררת סוגיה עקרונית או חשש לעיוות דין, ובהתאם היא אינה מגלה עילה למתן רשות ערעור (רע"פ 19822-03-25 גורודצקי נ' עיריית חיפה, פסקה 5 (10.3.2025)).
6. אשר על כן, הבקשה נדחית. בשולי הדברים, אציין כי לא מצאתי מקום להיעתר ל"בקשת צירוף היועמ"ש לממשלה כמשיבה בהליך" מיום 18.3.2025.
- ניתנה היום, כ"ו אדר תשפ"ה (26 מרץ 2025).